

ВИНАГИ ПЪРВИ

Издание на СИП по творческо писане и драматизация
към Първо основно училище “Христо Смирненски” – гр. Провадия
октомври, 2015г.

ПЪРВИ НОЕМВРИ-ПРАЗНИК

НА НАРОДНИТЕ БУДИТЕЛИ

За едни Първи ноември е обикновен ден, в който трябва да си напишат домашните и да се подготвят за училище.

За българите?... Да, точно така: един светъл и тържествен празник, запалващ искрата на огъня в сърцата ни и повдигащ борбения ни дух, повдигащ нашето самочувствие.

На този единствен по рода си ден ние почитаме нашите народни будители, които векове наред палеха и предаваха напред пламъка, обединил българите в едно цяло. На първи ноември душите на хората, запазили българския език и култура, нашите народни будители, се завръщат пак сред нас, предавайки своите думи на младото поколение чрез този невероятен празник, който поколения наред празнуваме.

Хилядолетия тези велики българи са изграждали нашата история, без да очакват награда или слава. Ходели са по тънкото въже на родолюбието над бездната на онези тежки времена, запечатвайки за паметта на потомците звездните моменти, с които се гордеем и до наши дни. Поколение след поколение – деца, родители и учители, се събират и се прекланят пред самоотвержеността на нашите учители, книжовници, революционери. Благодарност и съпричастност пламти в сърцата ни, а нашите мисли се връщат назад и като на стара кинолента се редят трагичните кадри от тежкото минало на нашата родина. България! Днес нея можеше да я няма на картата на света, ако не бяха те:

Иван Рилски, Паусий, Георги Раковски, Васил Левски, Христо Ботев, Иван Вазов и още стотици и хиляди знайни и незнайни личности, посветили живота си на нашето отечество.

Първи ноември... За едни просто обикновен ден, в който трябва да си напишат домашните и да се подготвят за училище, а още по-добре – да се разходят и да си поиграят до насита на компютъра. А за истинските българи? Да, точно така: един светъл и тържествен празник на народната памет и признателност.

Свилена Янева – 8 клас

Моята молитва за България

България, нашата родина. Според мен трябва малко повече да уважаваме родината си, защото тя е една, тя е красива и трябва да я пазим чиста.

Мисля си, че трябва да се възродят много неща от преди, както и да се направят много нови. Не трябва да слушаме правителствата на по-силните и големи страни, за да решим какво да правим, защото все пак живеем в независима държава. В недалечното минало е нямало безработица, нямало е много бедни и много богати, а всички са били равни в живота и пред закона. Аз искам България да се развива, не да стане като държава от „Третия свят“. Какъв е смисълът да се режат лентички за безсмислени дребни неща, както и за пътни участъци, по които на втората седмица има „езера“?! Ако ще се прави нещо – да се прави качествено. Нека всички заводи да заработят на „пълни обороти“, за да се развива България

икономически и за да няма безработни хора, които се чудят дали ще могат да си купят хляб.

Нека курортите също да се развиват, без значение планински или морски, те всички са красиви, все пак трябва да има и туризъм.

А енергетиката, да не забравяме, тя също е важна. Не може електричеството от възобновяеми източници да е по-скъпо, отколкото от ТЕЦ, те трябва да са по-евтини, защото са безкрайни.

Но за жалост, всичко това няма да се случи в близките 20 години... И все пак ще е хубаво да видим България в челните редици на най-развитите държави в Европа и дори в света. Хубаво е, като си помислиш, че може да се случи. Но това, за съжаление, не зависи от народа а от управляващите. Успокоителното е, че те не са най-висша инстанция. Често и самите те забравят,

че над тях е Господ. Една българска поговорка гласи: „Пази, боже, от човек прост, на голям пост”. На фона на това можем да се запитаме как Бог позволява толкова неинтелигентни и даже крадливи и користни хора да ни управляват. А може би той само иска „да им погледа сеира”. Властта е изпитание за човешкия ум, за човешкото сърце и за човешката съвест. Рано или късно, некадърникът се проваля. Но дано Господ опази все пак родината ни от толкова многото некадърни управляващи, които мислят само за себе си, а не за народа си. Това е моята молитва за България.

А моята мечта за България е да дойде времето, когато народът ни ще избира само умни и честни хора, които смело и съвестно да го водят напред, за да покаже на какво е способен.

Пламен Христов – 7 а клас

Компютърът или книгата?

Вечната дилема. Компютърът или книгата? Това е въпрос, който човечеството от десетилетия си задава, но е не по-малко актуален и в съвременността. Годишите минават, технологиите се обновяват и променят всеки ден. Ако сравним днешните телефони с тези отпреди тридесет години, не може да не открием разликата. Книгата на този фон за много хора е едно досадно занимание, което просто няма смисъл. Но все още има любители на този вид познание, което спомага за развитието не само на нашия речник, но и на въображението ни, на мисленето ни. Много тийнейджъри пропиляват голяма част от свободното си време пред компютъра, като или четат по диагонал някой пост, или изобщо не четат – просто гледат снимки и изпращат емотикони. За съжаление, това не е факт, който бихме могли просто да игнорираме. Светът е изправен пред потенциална заплаха, която малко по малко разширява своите граници: масовото заместване на човешкия труд с машини. Това не е зле, но ако позволим на машините да ни обсебят, тогава нещата стават

неуправляеми.

Интернетът е нещото, без което изключително много хора не могат. Да, той ни помага да намерим приятелство. Да, той ни помага да научим нови факти, не само за нас самите, но и за Вселената.

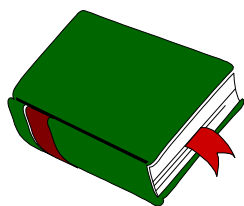
Но дали всичко, което пише в Мрежата, е вярно? Често тя те примамва с лъжливата си информация, хваща те в капана си и те държи здраво, не позволявайки да влезеш в реалността отново. Фейсбук, една от най-големите социални мрежи, в които немалко тийнейджъри прекарват своето време, сега контролира света. Много хора не приемат това като нещо, което застрашава нашия бит и култура, но докато затворим очите си и ги отворим, вече технологията ще е превзела света със своите измамни мрежи, които подканват "жертвите" си и ги разболяват от тежката болест на психическа основа-ЗАВИСИМОСТ.

Но нека кажем и нещо хубаво: старият ни приятел – Книгата, все още е търсен съветник и помощник за най-интелигентните и мъдри хора. Нима интернетът може да замести дори

един лист хартия, с думи, родени от любов и фантазия? Лист хартия, който може да ни научи на много повече, отколкото три статии от интернет? Съкровищата, затрупани под прах от отчаяние и електронни зависимости, стоят в старата библиотека и чакат детето, чакат жената, чакат мъжа, които ще ги изровят от "калта" и отново ще върнат блясъка и стойността им. За един истински почитател на изкуството компютърът никога няма да замени книгата, която ни учи и ни радва в продължение на хилядолетия. Хората, които наистина обичат книгата, сами решават колко време ще са в интернет, за да може после да се облекнат в леглото и да задействат фантазията си, четейки своята любима книга.

Компютърната мишка ще доведе ли до гибелта на книгата? Не, разбира се! За наша радост, годините минават и все повече книги излизат: интересни, завладяващи. Нови идеи, които дори не сме си представяли; нови герои, които обикваш като свои братя. Нови чувства, които са били дълбоко-дълбоко в твоето сърце. Да, книгата би достигнала и най-дълбоката точка на твоето сърце. Стига да й позволиш. За мен интернетът никога няма да замени книгата. Причините са много. Ако искате да разберете поне една от тях, отидете в близката библиотека!

Свилена Янева – 8 клас

Една книга, която си струва да бъде прочетена

Книгата, за която избрах да разказвам, е доста стара и предполагам, че повечето няма да я знаят, но се надявам да уловя част от интереса ви. Тя има голяма прилика с разкази разказите за индианци и за впряга кучета, които дърпат натоварените с провизии шейни.

Заглавието ѝ е „Бялото мълчание“ и е една от поредиците книги на Джек Лондон.

Тя е разделена на няколко разказа с различни истории, но само един от тях е озаглавен като книгата.

Общото в разказите са лютите зими, липсата на храна, треската за злато, индианците и бялото мълчание.

Всички природни картини, описани в книгата, се основават на живота в покрайнините на планини или покрай коритата на пълноводните реки. Основната тема във всеки разказ е това, че животът в миналото не е бил никак лесен, особено ако се намирате на милион километра от цивилизацията, родния дом, семейството и топлата вечеря.

Може би съм ви объркала с тези смесени мисли, но вече ще карам по същество.

Ще говоря конкретно за първия разказ – „В далечна земя“.

В него се разказва за две групи от мъже, предимно на средна възраст, които имат желание да открият злато в северните страни. Главатарите на тези групи си съперничат, но накрая обстоятелствата ги карат да се обединят. Тръгват с два сала или две канута по течението на Еленова река.

В началото, но и до самия край на пътуването си по течението на изпълнената с ледени късове река, главатарите използват останалите мъже за роби, които трябва да поддържат темпото на плаването. След кажи-речи един месец, изпълнен с мъки, караници и надменни приказки, двамата златотърсачи достигат до Севера. Но за жалост, по пътя са загубили всичките си „роби“.

Това, което ми направи впечатление, е надменното държание, което поддържа злобата на двамата мъже. Съвсем сами, в непознатите земи на Севера, те са принудени да делят една малка, схлупена къщурка, състояща се от една стая. И както поясних по-горе, те са принудени да се съюзят. Разочаровани от факта, че не са могли да намерят злато, те занемаряват живота си.

И така след две-три години, заобиколени от мълчанието на Севера, те напълно загубват ума си и един друг се убиват.

Не знам дали съм привлякла вниманието ви, но за мен разказът е вълнуващ.

Кристиана Иванова – 8 клас

АНКЕТА : Училището и тийнейджърите

В. Какво мислиш за училището?

Джорджия: **Забавно е и учителите се отнасят добре към нас.**

Сашо: **Хубаво е, има добри учители.**

Красимир: **Училището е много хубаво и имам добри приятели.**

В. А какво ти е мнението за домашните? Необходими ли са?

Сашо: **Може.**

Анонимно: **Не!**

Красимир: **Малко са трудни, но госпожите помагат.**

В. Според теб кога е най-добре да започват и кога – да завършват часовете?

Дани: **Да започват в 9 и да свършват в 11 часа.**

Ивета: **В 9 да започват и да завършват в 14 часа.**

В. Какво мислиш за междучасията?

Емилия и Ивета: **Да бъдат по-дълги – те са нашето време за почивка.**

Грациела: **Много са кратки.**

В. Какво ще кажеш за ваканциите?

Рени: **Искам да бъдат малко по-дълги, за да имаме повече свободно време за забавления и почивка.**

Денислав: **Аз лично през ваканциите си рисувам и си почивам. Харесват ми.**

Алекси: **Човек винаги има нужда от почивка. И бих искал да са по-дълги.**

В. Харесват ли ти съучениците ти?

Алейна: **Да, готини са. Но малко са груби и от време на време се бият.**

Алекси: **Да, все пак осем години сме заедно. Ще ми липсват, когато се преместя в друго училище.**

В. Как искаш да се отнасят учителите с тебе? А с децата, които пречат на останалите?

Анонимен: **Учителите да защитават невинните ученици. И предпочитам, когато закъсняваме, да не ни крещят.**

Алейна: **Искам учителите да наказват непослушните ученици.**

Алекси: **Искам да се държат толерантно, да проявяват разбиране. А непослушните ученици – да наказват.**

Анкетата направиха: Свилена, Юлияна, Рени, Кристиана от 8 клас

Интервю с г-жа Свежина Пашева

1. Кой бе първият Ви учител по музика?

Първата ми учителка по пиано се казваше Снежана Керенчева. Тъй като бях само на скромните пет годинки, всеки път преди самия урок ние първо си играехме. Спомням си, че въпреки че не можех да чета и пиша, аз вече изписвах музикалните ноти.

2. Любими моменти от ученическите Ви години?

Това са турнетата с нашата вокална група. Ние трябваше да пеем поне по една политическа песен.

3. Защо според Вас все по-малко ученици избират пътя на музиката?

Днешните деца са възпитани да се насочват към професии с по-голяма заплата. А от изкуствата – рисуването, музиката или театъра – не се печели много, освен ако не си на голямата сцена.

4. Ако можехте да оприличите хората като музикални инструменти, какви щяха да бъдат?

За всеки човек си има определен инструмент. Някои са пищащи гайди или цигулки, други тъпани, а трети са нежни арфи.

5. Бихте ли споделили някои от любимите си изпълнители за всеки жанр?

За класика бих казала Сара Брайтман и Андреа Бочели. От поп културата – Уитни Хюстън, Марая Кери; Мария Илиева и Орлин Горанов... За рок света – групата Rainball.

6. А любим жанр?

Определено е джазът!

Интервюто взе: Тереза Йорданова – 7 „а“ клас

Интервю с г-жа Веска Сарова

- 1. Интересна ли е работата Ви: помощник-директор по учебна дейност?**

Да. Не е лека, но има интересни предизвикателства.

- 2. Колко години работите като помощник-директор?**

Бях 7 години директор, а 24 години – помощник-директор.

- 3. Какво искахте да работите като малка ?**

Исках да бъда учителка ☺.

- 1. Какво искате да промените в училището, ако имате възможност?**

Учениците да станат по-толерантни помежду си, да уважават своите учители.

- 2. Харесвате ли работата си като учител по български език?**

Да. Моята учителка по български език Гинка Момчева – светла ѝ памет, ме вдъхнови някога и затова реших да избира тази професия.

- 3. Кой беше любимият ви предмет като ученичка?**

Български език , география, история.

Интервюто взе: Селена Йорданова

Интервю с г-жа Елена Велкова

- 1. Харесвате ли професията си?**

Разбира се, че харесвам професията си, обичам контакта с деца - това ме мотивира и ме прави щастлива.

- 2. Защо избрахте да станете учителка?**

Винаги съм смятала, че да бъдеш учител, е призвание, което се състои от огромна доза талант и голяма доза знания и комуникативни умения. Също така, винаги съм считала, че учителската професия е една от най-важните и отговорните в едно общество, защото учителят е човекът, който спомага за изграждането на характери.

Учителят не само обучава по даден предмет, но и възпитава. Той се старее да даде повече знания за заобикалящия свят. Учи да се различава доброто от лошото, красивото от грозното. Показва, че светът е изпълнен с много трудности. Учителят е този, който изгражда младежа като личност.

- 3. Каква мечтаехте да станете като дете?**

От малка съм си мислила да стана учителка, може би повлияна донякъде от леля ми (пенсионирана учителка, Добринка Вълканова)

- 4. Любим предмет в училище?**

Биология

- 5. Имате ли хубави спомени от децата, които сте учили?**

Имам ; естествено, всеки час е различен, има емоции, вълнения. Харесвам динамиката, никога не можеш да скучаеш, ако си учител.

- 6. Имате ли хоби?**

Обичам да чета книги, но напоследък все по-малко време намирам за това

- 7. Какво харесвате в учениците си?**

Любопитния, знаещия, палавия, щурия поглед.

- 8. С компютрите или с учениците работите по-добре?**

Компютрите все пак са машини, децата са тия, които ме карат да се усмихвам, да съм удовлетворена от усвоените знания, има и моменти, когато ме ядосват, но без това не може.

Интервюто взе Гергана Георгиева

З А Б А В Н Я

С П Р Я Н И Ц А

Рисунки на тема

„Будители”

Рис. Кристина – 8 клас

Рис. Данаил-76 клас

Рис. Ивета- 9 клас(бивша ученичка)

Рис. Николай (бивш ученик на IOY)

Смях ☺

Учителят по химия изпитва една ученичка:

-Господине, на езика ми е, но не мога да се сетя.

-Веднага го изплюй, защото е отровно вещество.

Иванчо казва на майка си:

-Мамо, Петьо ме нарече магаре.

-И ти какво направи? – пита го майка му.

-Хвърлих му един къч.

Учителката пита Иванчо?

-Защо закъсня?

-Нападна ме бандит!

-О, боже! И какво стана?

-Открадна ми домашното...

СУДОКУ – Огур Басри– 7 а клас

	4	1		6		2	9	
3			7	9				
		9			3		8	
8			6	4		2	9	
	7			5				6
	3	6	1		8			7
4		3					9	
				3	2			4
6	5		4				7	3

Рис. Румен от 5 а : „Раят”

-Иванчо, какво е храброст?

-Храброст, госпожо, е да не знаеш нищо, ама абсолютно нищичко, и да вдигаши ръка!

Пламен Христов – 7 а клас